

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

20. OKT. 1928

ŠTEVILKA

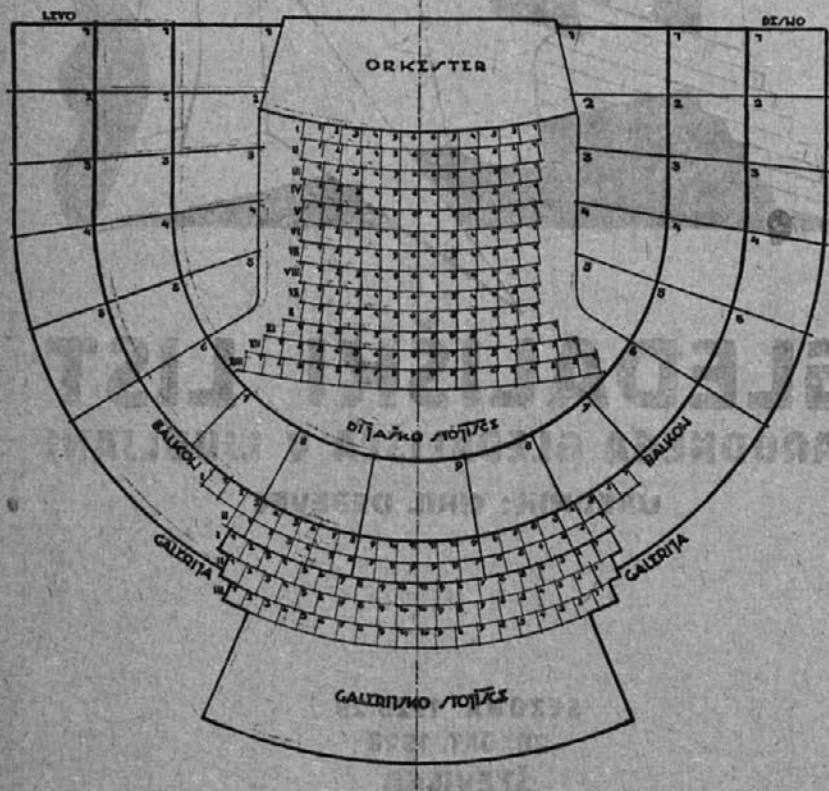
3

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC **CENA DIN 3**

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3⁻⁻

Fr. L.: K jubileju Avguste Danilove

Pomembno in redko proslavo praznujemo z jubilejem gospe Avguste Danilove: jubilej štiridesetletnega odrskega dela, jubilej slovenske igralkke. Štiridesetletnico umetniškega dela slovenske žene.

V teh besedah je izraženo veliko. Ne povedo nam pa te jubilejne besede ničesar o slavi in bedi slovenskega igraltva polpretekle dobe, o socialni revščini teh naših prvih pionirjev, o zaničevanem lovorju tedanje Talije in o vsem drugem, kar so morali doživeti in preživeti takrat naši gledališki ljudje.

Ugotoviti bi morali predvsem, da so naši takratni igralci polagali prve temelje Taliji, ki je imela tedaj po drugih deželah že lepe domove, da so nam v par desetletjih iz bornega čitalniškega diletantstva prenesli v Deželno gledališče že skoraj dovršeno umetniško obliko, da so morali kot prvi izvidniki priboriti upoštevanja svojemu težkemu poklicu in da nekateri še danes med nami delujejo, tesno naslonjeni na tradicijo, iz katere so zrastle, in neomajno verujoči v lepšo bodočnost slovenske Talije.

Posamezni so, kakor ponosni mostovi, ki vežejo dva bregova: včeraj in danes.

Vsi, ki se še spominjajo težke prošlosti in vsi, kar nas je na današnjem bregu, moramo z globokim spoštovanjem izgovarjati njihova imena: saj je to spoštovanje častne tradicije, spoštovanje dela, tako težkega dela, kakor ga zahteva slovenski igralski poklic.

Pa tudi spoštovanje večnomlade volje po umetnosti, vere vanjo in njeno bodočnost.

S takim spoštovanjem proslavljamo štiridesetletno delo slovenske igralkke Avguste Danilove.

Koliko slavnih imen takratne dobe nam stopa pred oči! Saj ožja domovina niti objeti ni mogla, niti hraniti vseh, kar jih je vzgojila v častitljivi svoji zibelki, v stari Čitalnici! In Bog ve, koliko jih je odpihnil čas, koliko mladih talentov je zaneslo življenje v tujino in v drugi poklic! Saj so bili takrat v naši Ljubljani igralci, ki jim je postala naša domovina preozka in šli so med Srbe in Hrvate ter delovali tam kot učitelji in prvaki odra. Nigrinovi, Borštniku in mnogim drugim je bila domovina premajhna, čeprav ljubša kot ves

ostali svet. Ni rodoljubarstvo takratne mode, če je Ignacij Borštnik tista leta koval kakor zaljubljeni študent pesmice, v katerih je milo tožil po gorenjskih gorah in rojakih. Kakor ni bil slučaj, da je prišel ta trudni popotnik na domača tla — umret.

Močan odsev tiste klasične dobe prvega slovenskega igrilstva je svetil na začetni poti mlade Gusti Gostičeve.

Žara domovinske ljubezni takratne mladine današnja najmlajša generacija ne more umeti. Saj dandanes hiti čas mimo nas z električno hitrostjo, komaj se še spomnimo, kaj je bilo tik pred nami. Danes gleda smelo na jutri in se spomni na ono, kar je bilo včeraj, le tedaj, kadar ga potrebuje. Kadar zmanjka današnje vsebine, moremo črpati iz preteklosti. Tam bomo našli še velike vzore in vrednote.

Saj je bila takratna mladina pravtako vroča, odločna, idealna in pripravljena za dejanje, za takojšen korak — pravtako kot danes.

Naravno je, da je tedaj komaj petnajstletna Gusti Gostičeva na tihem nekega večera odšla z doma in zbežala v teater študirat.

Še bolj naravno je, da ji je domovinska ljubezen takratne vrednosti in cene vdihnila v govorico in značaj našo pristno slovensko ženo, vročo in resolutno, ljubečo in trpečo ženo, ženo, ki odpušča, veruje in sanja o lepši bodočnosti.

Mogoče, da je kdaj zašla za trenotek s te poti, toda za nas je ostala in je še vedno Avgusta Danilova glasnica naše žene, kmetice, meščanke in junakinje.

Nepozabne so njene vstvaritve naših žensk iz Cankarja, ki jo je večkrat naravnost zahteval za svoje premijere in neštete figure iz drugih naših avtorjev.

Zakaj, v tisti dobi je imelo še veliko ceno, postaviti in predočiti na odru našega človeka. Brezdvomno je tudi temu pripisovati dejstvo, da so bile hiše polne pri manj duhovitih domačih igrar, samo da so hodili po odru naši kmetje in meščani, ter da so bile lokalizacije tujih iger samopesebi umevne. Dandanes pa smo se posplošili, kakor zahteva to čas, posplošili v vseh ostalih strokah; če smo se tudi poglobili, ne vem, zdi se mi pa, kakor da bi današnji čas tega ne zahteval...

Iz dobe takratnega igrilstva je pravtako zanimiv patos in poza v klasični drami. Toda to je bil plemeniti patos, ki je žel po monologu aplavz na odprtem odru in poza, katera je zaprla sapo občinstvu.

Tudi splošna oblika in vsebina teatra prehaja od meščanskega na novo, ljudsko, delavsko gledališče bodočnosti.

Vse te perijode je preživela gospa Danilova, polna moči je med nami in bo šla tudi naprej z razvojem gledališča.

Zakaj naši jubilanke je gledališče vsebina in zmysel življenja. Vse drugo nima zanjo privlačnosti, ne pristnosti, ne cene.

Kje bi sicer zmogla toliko in tako različnih vlog, vseh strok in vsakovrstnih komadov! Sentimentalka, naivka, ljubimka, junakinja, mati, salonska dama, komična starka, grande-dame i. t. d., v neštetih komadih! Kje bi se sicer mogla ločiti od svoje ljubljanske drame in iti pomagat našim dragim Tržičanom, kjer jim vodi šolo in igra, kaj bi jo sicer moglo prignati nazaj v Ljubljano, odtod na

gostovanja po vsej sedanji naši državi, dvakrat v Ameriko, kjer stoji obakrat v središču gledališkega življenja naših Amerikancev; obakrat jo prikljče domovina nazaj. In končno, kaj drugega kot ljubezen do gledališča jo je moglo ohraniti do danes mladostno-svežo, vedno mislečo in trpečo za oder in njegovo bodočnost. To niso bile gaže, ne lovor, ki se ga drže solze in trpljenje — to je ona vélika tajnost, ki jo je bil deležen vsak resnično teaterski človek.

*

In tu, gospoda, naj govore dokumenti, pisma in ocene, ki Vam bodo vsaj malo ilustrirali življenjsko delo naše jubilentke. (Material je razvrščen po časovnem redu.)

*

Vizitka, na eni strani natisnjeno: »Dr. Josef Starè, k. k. Finanzprokurators - Adjunkt« — na drugi pa napisano s tinto: »Nagrada 8 gld. — predplačilo 5 gld. — ostanek 3 gld.« Zraven je napisal svinčnik: »Moja prva gaža.«

Gled. plakat od 2. aprila 1888. »Dramatično društvo v Ljubljani«. Odgovorni vodja Ignacij Borštnik. Na korist igralki Gusti Gostičevi in igralcu Antonu Danilu. (Sodelovali so poleg imenovanih gdčna. Zvonarjeva, gosp. Borštnik, gosp. Kocelj, gosp. Lovšin in gosp. Šturm ml.). Sedeži prve vrste 70 kr. i. t. d. Kasa se odpre ob 7. uri. Kritika: »... Gospica Gostičeva, ki je prejela krasen šopek, je v kratkem času, odkar se je posvetila gledališču, napredovala sijajno. Zanimivo je bilo opazovati, kako se je razvijala, kako je prej, še tuja deskam, postala zmagovalka radi svoje izredne nadarjenosti.«

»Gospo Alving (Ibsen: »Strahovi«) je igrala gospa Danilova, naša najboljša igralka...«

Nato pridejo vloge kot: Elizabeta (M. Stuart), Kozinsky (Razbojniki), Mrmoljevka (Za nar. blagor, premijera) i. t. d.

»Gdja Danilo je s svojimi otmenemi kretnjami i finom igrom začarala občinstvo...« (Gostovanje v Karlovcu).

»Vsa čast in naše najodkritosrčneje priznanje gospej Danilovi, ki je brez dvoma najboljša ženska moč naše drame. Med mnogostevilne liste svojega gledališkega dnevnika lahko začrta vlogo Marjane v »Testamentu« kot eno izmed najboljših.«

»Premišljena in detajlirana igra, točen in nenavadno čist izgovor ter gracijozen nastop gospe Danilove so nas kar presenetili. To je nekaj dovršenega in mislimo, da se ne motimo trdeč, da bi se ta naša umetnica lahko merila z mnogimi silami, ki delujejo pri večjih gledališčih.« (Gostovanje v Sarajevu.)

Nato so gostovanja l. 1905 (april-maj) v Zagrebu, Osijeku, Vinokovcih, Pančevem in v Srbiji.

Teh gostovanj sta se z velikim uspehom udeležila tudi J. Betetto in V. Kočevarjeva.

»Hrvatsko kazalište (Zagreb). Drugo gostovanje gdje Guste Danilove. (Vojnović: Ekvinocijo.) U ulozi Jele prikazala nam se cienjena slovenska gošća na visini svoga umieća. Njezinoj se prirodnoj, jednostavnoj i toploj igri nadaže u svakoj sceni prilika, da poluči krepke i duboko čuvstvene efekte. Ona umije zaoštriti dramski dialog magom uvjerljivosti, kojom se podaje svojim osjećajima... U ovakim ulogama ona je sigurno najugodniji gost na našoj pozornici.«

Slovensko gledališče v Trstu. »V nedeljo bo benefična predstava v prid režiserke gospe Danilove... V prvo bo na našem občinstvu, da izkaže gospe Danilovi priznanje in hvaležnost na velikih zaslugah, ki jih ima kakor umetnica in na trudu kakor režiserka za naše gledališče. V veliki meri je nje zasluga za uspevanje letošnje sezone... Uverjeni smo, da v nedeljo ne bo samo časten večer Danilove, ampak tudi našega gledališča.«

*

»Vabilo na zabavni večer, katerega priredi »Klub Danilova« v soboto, dne 6. decembra 1913 v »Thalia Hall« 193 Knickerbocker Ave., Cor. Jefferson St., Brooklyn, D. Y. (Vzpored: Predavanje, petje, plesi in kot zadnja točka) Brat Sokol (kjer igra A. Danilova kuharico Nančo).«

Glas Naroda, julij 1924.: »Pred šestimi leti je prišla v Ameriko najboljša slovenska igralka, kar jih je imel kdaj slovenski oder — Avgusta Danilova... Da, lakote bi umrla Danilova, če bi se hotela preživljati z umetnostjo med ameriškimi Slovenci. Toda ona je drugačna ženska, ki se v golovem oziru popolnoma razlikuje od svojih tovarišev in tovarišic. Ona je praktična. Če mi oder ne da kruha, mi ga bo dala šivanka. Slovenski umetniki žive samo eno življenje — bohemsko, vihravo. Ona je živela v Ameriki dvoje življenj... V nekaki zadregi, z rdečico v licu, se poslavljamo od umetnice. Najbrže za vedno. Pa naj govore usta karkoli hočejo, v sreči nam je ena sama misel, ena sama iskrena prošnja: — Oprosti!«

»Cenik slovenskih — kranjskih plošč Columbia — Slovenian (Krainger) Columbia Records — February 1920 New York« izkazuje 16 plošč z 32 nar. pesmi, ki jih je pela A. Danilova.

»Pogodba med dram. dr. »Ivan Cankar« in go. Avgusto Danilovo. 29. dec. 1924. Dram. dr. »Ivan Cankar« angažira gospo Avgusto Danilovo kot učiteljico in režiserko odraslega oddelka in naraščaja za dobo 6 mesecev od 14. okt. 1924 do 15. aprila 1925, zakar jo honorira s svoto... mesečno. Ga. A. Danilova se zavezuje, da bo za zgoraj označeno dobo izvrševala svojo nalogo kot učiteljica dramatike ter naučila po dve predstavi mesečno ter jih tudi režirala. Nadalje, da deluje skupno z upravnim odborom, ki ima popolno kontrolo nad predstavami, v procvit društva »Ivan Cankar«, da povzdignemo dramatiko na mesto, katero zasluži...«

»Enakopravnost« Cleveland, O. ... To delo vršijo člani dram. društva »Ivan Cankar« po svoji skromni moči. Pri predstavi je bil

eden izmed povabljenih gostov, Amerikanec seveda. Ko sem ga drugi dan slučajno srečal, dejal mi je: Nikdar bi ne mislil, da ste Slovenci sposobni kaj takega prirediti. Ne razumem jezika, razumem pa umetnost. Lepo je bilo. Na naših navadnih odrih so le komedije in še tiste tako spakedrane, da se ne morejo prištevati k umetnosti, niti ne k dramatičnim delom. Nadvse se mi je dopadlo petje. Čutil sem sam, kako vam duša hrepeni po lepem, čutil sem nevede žalovanje vašega srca, dasi nisem razumel besed in postal sem sam otožen in zopet vesel, ko ste bili vi veseli...

»Glas Naroda«: ... Kdor količkaj ve, kako pičlo veselja in trumfa in koliko bridkosti in razočaranja nudi slovenski oder, mi mora priznati, da je gospa Danilova pogumna, odločna, neustrašena! Spominjam se večera, ko je dospela iz New Yorka... Bila je trudna in izmučena od dolge poti. Pa smo pričeli razmotrivati glede predstave in dramske umetnosti sploh. Da ste jo videli! Zažarele so ji oči, izginila je utrujenost... Dram. društvo »Ivan Cankar« jo je angažiralo za dve sezoni in smelo smem trditi, da takega uspeha ni še doseglo nobeno dramsko društvo v Ameriki kakor »Ivan Cankar« pod vodstvom te odlične umetnice. Vprizorila je poleg drugih predstav Kristanovo »Voljo«, Golijeve »Peterčkove poslednje sanje«, kjer je nastopilo nad 100 oseb, dalje »Brate sv. Bernarda«, »Golgot«, »Elgo« in »Ekvinokej«...

»Detroit january II. 1926. Cenjena gospa! Oprostite ker se drznem Vam pisati. Jaz sem bil namreč naprošen, da Vam pišem pismo v imenu vseh žen in deklet slovenskih tukaj v Detroidu. Naše vrle žene in dekleta so namreč sklenile napraviti veselico v korist našega Slovenskega doma tukaj v Detroidu... Želja žena in deklet je, da ako bi nas Vi mogli posetiti ta večer. To pa ni samo želja teh, ki so pri tem društvu, ampak to je želja celega slovenskega naroda tukaj v Detroidu, da bi nas Vi enkrat posetili... Ako bi Vi prišli sem, Vam družega ni potreba kakor napraviti mali govor, samo toliko, da se pokažete občinstvu... V upanju, da boste upoštevali teh par vrstic, Vas pozdravljam v imenu vseh Slovenskih društev tukaj v Detroidu. I. I., podpredsednik Slovenskega pivskega in dramatičnega društva »Ljubljanski vrh« Detroit Mich.«

»Cleveland 18. XX. 1927. Spoštovana gospa Danilova. Začudeno boste gledali, ko dobite te vrstice od mene, Vaše nekdanje učenke Vere. Ali željo sem vedno imela, da Vam moram pisati. Zatorej sem šla gospo S. pretečeno nedeljo obiskat, da sem zvedela za Vaš cenjeni naslov... Sporočiti Vam hočem tudi, da sem jaz že pri dram. društvu »Ivan Cankar«, ker me zelo veseli. Igrala sem pretečeni mesec v igri »Sad greha«, katero sem v veliko zadovoljnost občinstva igrala. Tako mi je gospa S. povedala. Vprašana sem bila že mnogokrat, kje sem se mogla tako dobro izučiti. Gospa S. mi je tudi omenila, da pridete Vi tja drugo leto nazaj. To slišati me je še bolj razveselilo in še več razveselilo me bode, ako bi zamogla biti še enkrat pod Vašim vodstvom... Oprostite moji slabi pisavi... ter ostanem Vaša udana Vera E...«

Ničesar ni mogoče pristaviti h kritikam slovenskih, hrvatskih in američanskih listov, ničesar k prisrčni pisavi okorne delavske roke naših dveh Američancev, ki sta pisala zadnji dve pismi.

Pregled celokupnega delovanja Avguste Danilove bodo napisali drugi, njen pomen bo ugotovil zgodovinar našega odra; svojo umetnost pa dokazuje Avgusta Danilova sama med nami.

Med nami je! Pokažimo, da jo spoštujemo in ljubimo!

Neka hrvaška revija je pred leti prinesla veliko sliko krasne dame, očitno odrske umetnice, bujnih las in elegantne zunanosti. Slika je obrobljena s črnim okvirom in ima napis: »† Vela Nigrinova, znamenita srpska glumica, umrla dne 31. prosinca 1908.«
Obraz te dame nam je znan, saj je to obraz naše jubilantke Avguste Danilove! Ta pomota je takrat vzbudila v umetniškem svetu mnogo pozornosti. A. Danilo je z debelim svinčnikom napisal nato poleg slike — in mi vsi se pridružujemo njegovi želji —: »Draga Gusti! Še dolgo boš živela! Ne boj se smrti!«

Na repertoarju so:

v drami: Shakespeare: »Romeo in Julija« (režiser g. prof. Šest), Cankar: »Pohujšanje v dolini šentflorjanski« (rež. g. Milan Skrbinšek), Klabund: »Krog s kredo« (rež. g. Ciril Debevec), Jaeger-Schmidt: »Kukulic« (rež. prof. Šest), Bergmann »Noblova nagrada« (rež. g. Ciril Debevec), Jerome-Jerome: »Fanny, tete, strici etc.« (rež. g. M. Skrbinšek), K. Čapek: »Tajna dolgega življenja« (rež. g. prof. Šest.);

v operi: Dvořák: »Dalibor« (kapelnik g. Štritof, rež. g. Polič), Fr. Supće: »Boccaccio« (opereta, kapelnik g. Balatka, rež. g. Povhè).

Karel Čapek: Stvar Makropulos

(Predgovor iz knjige.)

Ta nova komedija me je začela zanimati približno pred tremi ali štiri leti, torej še pred R. U. R.; res je, da sem mislil tačas nanjo v obliki romana. Po snovi spada torej k stvarem, ki bi jih hotel imeti že za seboj; preostaja mi samo še ena podobnih nalog, da se znebim te stare zaloge. Pobudo za njo mi je dala, če se ne molim, teorija prof. Mečnikova, češ, da je staranje autointoksikacija organizma.

Ti dve okolnosti povem vnaprej zategadelj, ker je izšlo letos pozimi novo delo B. Shawa »Nazaj k Metuzalemu«, ki mi je znano doslej samo po izvlečku in ki se — v merah seveda mnogo grandioznejše — pravi tako bavi z vprašanjem dolgega življenja. Ta snovna podobnost je popolnoma slučajna in kakor je videti po izvlečku, tudi samo površna, kajti B. Shaw prihaja k ravno obratnim zaključkom. Kolikor morem soditi, vidi g. Shaw v možnosti živeti nekaj sto let idealni položaj ljudstva, neke vrste bodoči raj. Kakor je bralec znano, pa je dolgo življenje v tej knjižici opisano povsem drugače, namreč kot položaj, ki je zelo malo idealen in končno tudi

zelo malo željen. Težko je reči, kaj je pravilnejše; na obeh straneh manjka na žalost lastnih izkušenj. Toda morda se dá prerokovati vsaj to, da bo Shawova teza veljala za klasični vzorec optimizma, teza te knjižice pa za brezupni primer pesimizma.

Se razume, moje osebno življenje seveda ne bo niti srečnejše niti žalostnejše, če me bodo nazivali pesimista ali optimista; vendar je podoba, da vključuje »biti pesimist« neko javno odgovornost, nekaj kakor tiho očitjanje zaradi slabega ponašanja proti svetu in proti ljudem. Proglašam torej javno, da se v tej smeri nikakor ne čutim krivega; da nisem zagrešil nobenega pesimizma, a če sem ga, tedaj jako nerad. Nasprotno, v tej komediji sem imel namen, povedati ljudem nekaj veselega in optimističnega. Ne vem, ali je optimistična trditev, da je živeti šestdeset let slabo, toda živeti tri sto let dobro; mislim samo, da proglašati šestdesetletno (povprečno) življenje za primerno in dosti dobro ni ravno zločinski pesimizem. Če pravimo, da nekoč v bodočnosti ne bo bolezni niti bede niti nečistega pehanja, potem je to gotovo optimizem; toda če pravimo, da to današnje življenje polno bolezni, bede in pehanja ni kar tako slabo in izgubljeno ter da ima nekaj dragocenega, to je — kaj pravzaprav? pesimizem? Menim, da ne. Mogoče obstaja dvojni optimizem: eden, ki se obrača od slabih stvari k nečemu lepšemu, pa bodisi izmišljenemu; drugi, ki išče v slabih stvareh samih nekaj vsaj malo lepšega, pa bodisi izmišljenega. Prvi išče naravnost raj: lepše smeri ni za ljudsko dušo. Drugi pa išče tu in tam vsaj drobce relativno dobrega: mogoče tudi ta poskus ni povsem brezpomemben. Če ni to optimizem, pa izberite za to drugo besedo.

S tem ne govorim samo za to igro, ki je ne bi rad še posebej podčrtaval; to je zadeva, h kateri sem se vrnil bolj iz nekega nagiba do reda. Tu mislim posebno na »Življenje žuželk«, ki je prineslo mojemu soavtorju in meni Kajново znamenje pesimizma. Gotovo, da je zelo pesimistično primerjati človeško družbo z žuželkami; vendar ni niti najmanj pesimistično primerjati človeka-poedinca s Postopačem; in tisti, ki so očitali avtorjema, da s svojim mrčesom klevetajo človeštvo, so pozabili, da s svojimi Postopačem mislita človeka in da z njim govorita človeku. Verujte, da je samo en resnični pesimizem, in to je tisti, ki polaga roke v naročje; rekel bi, etični defetizem. Človek, ki dela, išče in realizira, ni in ne more biti pesimist. Vsako močno udejstvovanje pomeni zaupanje, pa četudi brez verbalnega dokazovanja. Cassandra je bila lahko pesimistka, zato, ker ni nič delala; če bi se za Trojo bojevala, bi ne bila pesimistka.

Razen tega obstaja izvestna pesimistična literatura; to je tista, v kateri se prikazuje življenje kot nekaj brezupno nezanimivega, človek in družba pa kakor nekaj komplicirano in problematično pustega. Ta ubijalski pesimizem pa mirno trpimo.

Razno

Česka opera iz Olomuca je gostovala z velikim uspehom na dunajskem Raimundovem gledališču. Pela je med dr. opere: »V vodnjaku« (Bloudek), »Trde glave« in »Rusalka« (Dvořak), »Prodana nevesta«, »Tajnost«, »Jenufa«, »Vrag in Katra« ter končala gostovanje 23. sept. s »Poljubom«.

Prški »Osvojenjani teatre« vprizori dramsko pesnitev »Bojna deklica« romanopisca Vlad. Vančure.

Nar. gled. v Bratislavi bo letos vprizorilo dela: »Roparji« (K. Čapek), »Orlič« (E. Rostand), slovaško dramo »Bačova žena« (Stodola) ter opere »Elektra« (Strauss) in »Libuša« (Smetana) pod Nedbalovim vodstvom, »Rheingold« (Wagner), »Othello« z gostom Baklanovim ter R. Korzakovega opero »Zlati petelin«.

Leščerba. Po neki neuspeli premijeri v Parizu se je pojavil na koncu igre na odru gledališki ravnatelj z leščerbo v roki. Občinstvo se mu je smejalo in ga izpraševalo: »Ali ste kaj izgubili, gospod ravnatelj?« Gospod direktor pa je žalostno odgovoril publikii: »Nič nisem izgubil. Le avtorja iščem, ki bi mi napisal bolj pametno igro.«

TAJNA DOLGEGA ŽIVLJENJA.

(STVAR MAKROPULOS.)

Komedija v štirih slikah. Spisal Karl Čapek. Prevel dr. Fr. Bradač.

Režiser: prof. O. Šest.

Osebe:

Emilija Marty	G. Danilova, Marija Vera	Advokat dr. Kolenaty	Skrbinšek
Jaroslav Prus	Levar	Solicikator Vitek	Lipah
Janko, njegov sin	Jan	Kristina, njegova hčerka	Mira Danilova
Albert Gregor	Rogoz	Sobarica	Šlavčeva
Hauk-Senkendorf	Kralj	Strojnik	Potokar
		Pospravljalca	Rakarjeva

Dekoracije po osnutkih scenografa prof. Vavpotiča izvršila gled. slikarna.

BOCCACCIO.

Opereta v treh dejanjih.

Poslovenil in tekste za kuplete napisal M. Pugelj, vglasbil Fr. Suppee.

Dirigent: A. Balatka.

Režiser: J. Povhe

Osebe:

Giovanni Boccaccio	Poličeva	ga vojvode	Danilo
Pietro, palermški princ	Drenovec	Kolporter	J. Rus
Scalza, brivec	Peček	Madonna Biancofiere	Strniša
Beatrice, njegova žena	Ramšakova	Eliza, njena nečakinja	Gerlovičeva
Lotteringhi, sodar	Simončič	Fresco, učenec pri Lotaringhiju	Borsetova
Izabella, njegova žena	Balatkova	Checco	Sekula
Lambertuccio, kramar	Povhe	Giacometto	Erklavec
Peronella, njegova žena	Španova	Anselmo	Jare
Fiametta, njuna rejenka	Ribičeva	Tita Vana	Jelnikar
Leonatto, študent, prijatelj Boccaccia	Mohorič	Filipa / Lambertuccia	Strniševa
Neznanec	Perko	Oretta / dekli v službi	Škerjančeva

Studentje, sodarski pomočniki, meščani meščanke, dvorjani.

Godi se v Florenci léta 1331.

Plese naštudiral baletni mojster P. Golovin.

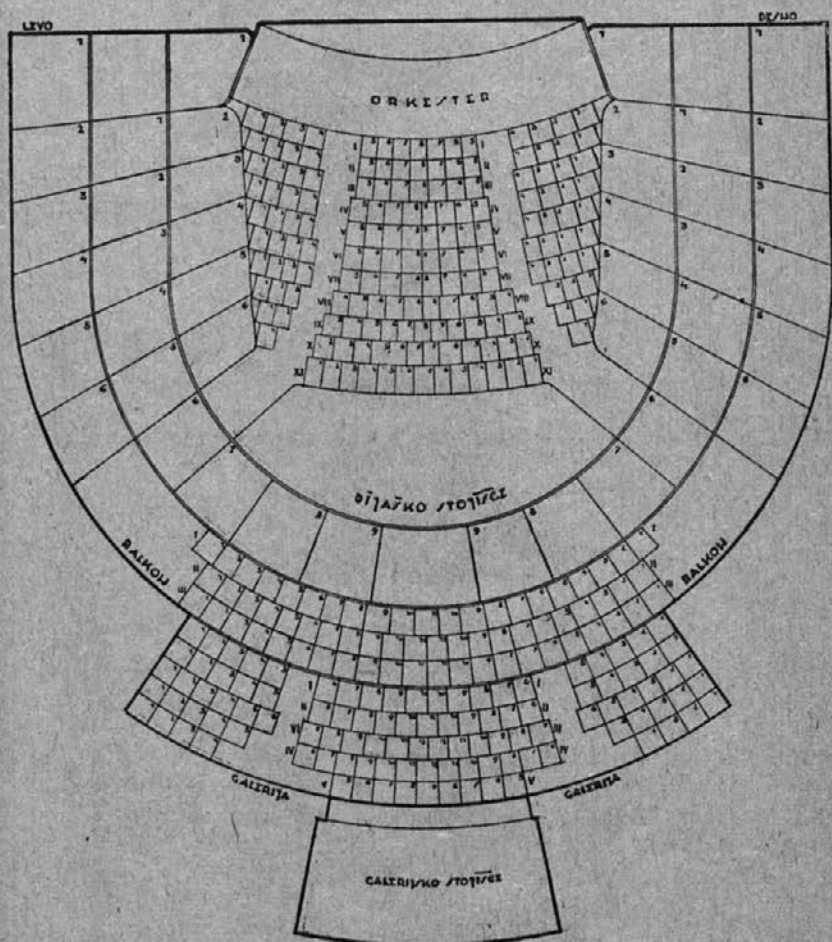
Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani.

Urednik: Ciril Debevec. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

